

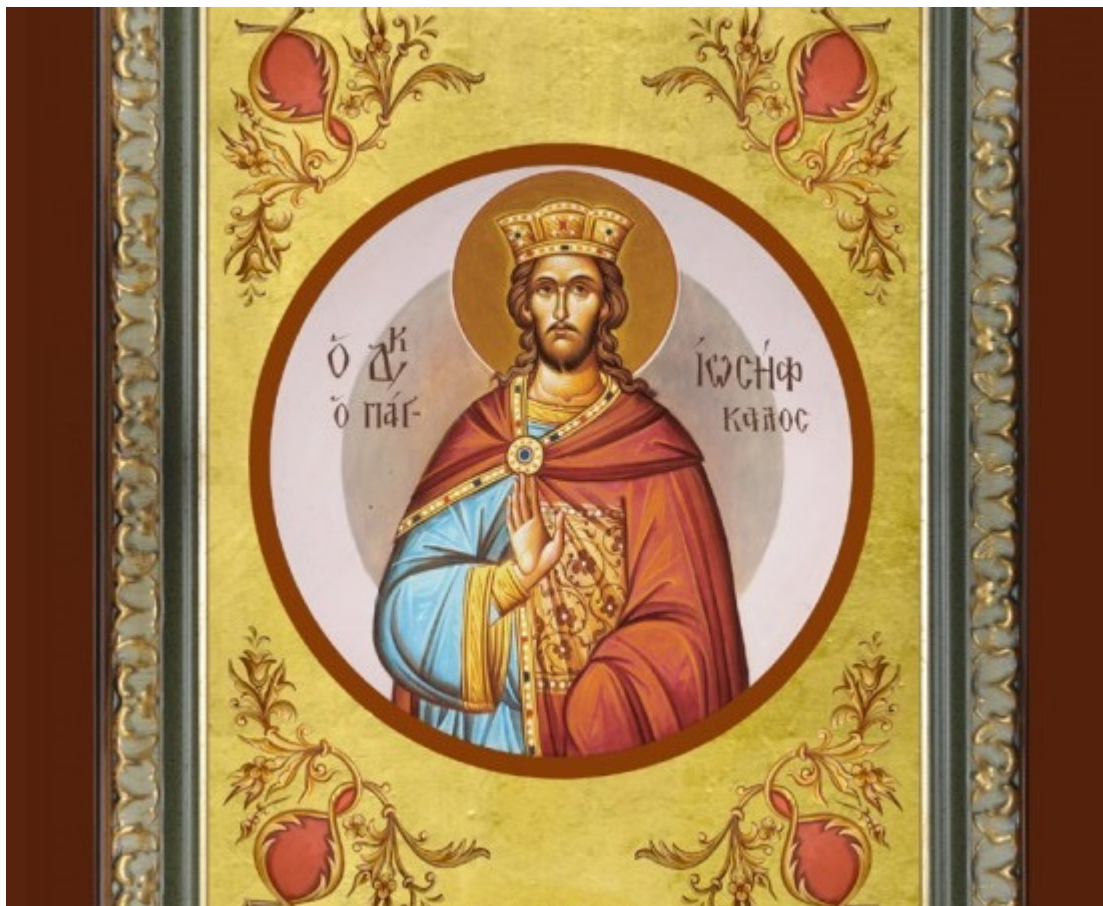
Εισοδικόν στη Μεγάλη Εβδομάδα

/ [Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown

α) Ο Ιωσήφ ο Πάγκαλος ηγείται του χορού των εορταζόντων στο μέγιστο και παγκοσμίων διαστάσεων γεγονός της θείας συγκατάβασης, της πορείας του Κυρίου προς το εκούσιον πάθος. Στο πρόσωπό του βρίσκουν εφαρμογή τα ευαγγελικά μηνύματα της συμφιλίωσης και της συγχωρητικότητας, της σωφροσύνης και της καρδιακής καθαρότητας. Μπορεί εκείνος να μην άκουσε το γλυκόηχο άγγελμα της αγάπης προς τους εχθρούς· μπορεί να μην γνώρισε από κοντά το ιλαρόν πρόσωπο του Νυμφίου της Εκκλησίας, το οποίο εμπνέει τη διακονία, τη θυσία και την τιμιότητα· μπορεί να έζησε εκατοντάδες χρόνια πριν από Αυτόν. Όμως, όλα αυτά δεν τον εμπόδισαν να αναδειχθεί άνθρωπος του Θεού, ευαγγελιστής προ του ευαγγελίου, σώφρων σε καιρούς αφροσύνης, υπάκουος μαθητής πριν την εμφάνιση του Διδασκάλου.

Πηγή: www.kapadokis.gr/

β) Ο Ιωσήφ αποτελεί τύπο, προτύπωση και προεικόνιση του Χριστού στην Παλαιά Διαθήκη. «Και ἦν Ιωσήφ καλός τω εἶδει και ωραῖος τη ὄψει σφόδρα», αναφέρει ο συγγραφέας της Γένεσης (39, 6), που αναδείχθηκε σπουδαία φυσιογνωμία, στην οποία συνδυάσθηκε άριστα το εξωτερικό κάλλος με τη λαμπρότητα του ψυχικού κόσμου. Σκεπτόμενος τον Ιωσήφ, ο νους ανάγεται στον εράσμιο Νυμφίο της Εκκλησίας, ο οποίος είναι «τω κάλλει ωραῖος παρά πάντας ανθρώπους», που προσκαλεί σε εστίαση πνευματική κάθε διψασμένη κα πεινασμένη ψυχή. Και πράγματι, η Μεγάλη Εβδομάδα αποτελεί συμπόσιο πνευματικό, στο οποίο έχουν κληθεί να μετάσχουν ὅλοι οι ἄνθρωποι· χορταίνουν ὅμως ἀπό τα πνευματικά ἐδέσματα, ὅσοι ἔχουν «ἐνδυμα γάμου», δάκρυα μετανοίας και φόβο Θεοῦ.

γ) Ὅπως ο Χριστός, «αμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α΄ Πέτρ. 2, 22), ἔτσι κι ο Ιωσήφ, στάθηκε τίμιος με τον εαυτό του με τον Θεό των πατέρων του ἀλλά και τους συνανθρώπους του. Κι ἐνῶ οι πειρασμοί της φιληδονίας και της ἐκδίκησης στην περίπτωση του ἦταν ἰδιαίτερα ἀπειλητικοί, ἐκεῖνος κοσμούμενος με σωφροσύνη οὔτε την τιμή του κυρίου του προσέβαλε οὔτε τα ἀδέλφια του που τον πούλησαν σκλάβο ἐκδικήθηκε. Και μπορεῖ η Αἰγύπτια σύζυγος του ἀρχιμάγειρα του Φαραώ Πετεφρῆ να εἶδε τον Ιωσήφ ως σκεῦος ἠδονῆς, ἐκεῖνος ὅμως δεν ἐνέδωσε στο πάθος. Μ ἀμετάτρεπτη γνώμη «ἐφυγε τον

αμαρτίαν, και γυμνός ουκ ησχύνετο, ως ο πρωτόπλαστος προ της παρακοής».

δ) Η τιμιότητα όμως πληρώθηκε ακριβά, αφού οδηγήθηκε στη φυλακή. Αλλά κι εκεί η χάρη του Θεού δεν τον εγκατέλειψε. Αντίθετα, όπως γράφει ο όσιος Νικόδημος, έγινε αφορμή «με τον επίλυσιν των ονειράτων, οπού εκεί εις την φυλακήν τινών βασιλικών καταδίκων έκαμε, τον εβγάνουν από την φυλακήν και εις τον βασιλέα παρρησιάζεται και κύριος πάσης γης Αιγύπτου γίνεται». Ο Ιωσήφ παρά τις αντίξοες εξωτερικές συνθήκες ακολούθησε πιστά το θέλημα του Θεού, αλλά και τη φωνή της αγνής του συνείδησης. Διότι, ενώ τα αδέρφια του τον πούλησαν, κινούμενα από φθόνο εξαιτίας της αγάπης του πατέρα τους προς αυτόν, εκείνος όχι μόνο τα δέχθηκε και τα στήριξε στην αδυναμία τους, ως «Άρχων γης Αιγύπτου», αλλά θεώρησε και την πώλησή του στους Ισμαηλίτες ως θέλημα Θεού!

ε) Τον πάγκαλο Ιωσήφ ακολουθούν στο πνευματικό χορό οι φρόνιμες παρθένες, που κρατάνε λαμπάδες ολόφωτες γεμίζοντάς τις με λάδι, τις θείες αρετές. Έπονται οι πιστές μαθήτριες, η πόρνη γυναίκα, και ο ευγνώμων ληστής. Αναρωτιέται ο ευλαβής προσκυνητής της Μεγάλης Εβδομάδας, τί να πρωτοθαυμάσει από την ιερή αυτή χορεία, την φιλόθεη ξυνωρίδα; Την επαγρύπνηση και εγρήγορση των πέντε φρονίμων παρθένων; Τα δάκρυα και τους στεναγμούς της πόρνης; Του ληστή τη μετάνοια; Την παρρησία και το θάρρος των μαθητριών; Όλα μπορούν να εμπνεύσουν. Όλα κρύβουν τη φύτρα της εν Πνεύματι ζωής.

στ) Ακολουθούν τον Χριστό στο εκούσιο πάθος και συμπληρώνουν τη μεγάλη χορεία, οι φοβισμένοι, ταραγμένοι και σκεπτικοί μαθητές, που παρότι μυσταγωγούνται στο μυστήριο του σταυρού από τον ίδιο τον Κύριο, τα γεγονότα τους υπερβαίνουν και σκανδαλίζονται. Ο Ιούδας προδίδει το Διδάσκαλο και χάνεται μέσα στην εωσφορική μοναξιά και το πάθος της φιλαργυρίας. Ο Πέτρος αρνείται τον Κύριο, άλλοι μαθητές ραθυμούν, ενώ άλλοι σκορπίζονται «ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα». Χρειάσθηκαν τα δάκρυα της μετάνοιας, οι λαμπηδόνες της θείας αγάπης και η αναστάσιμη εμπειρία, για να αποκαταστήσουν οι μαθητές ως απόστολοι πλέον πλήρη κοινωνία με τον Ζωοδότη Χριστό.

ζ) Υπάρχουν κι άλλοι, που δεν θεωρούν απλώς «μακρόθεν» τα γενόμενα, αλλά καταδικάζουν ως κακούργο τον ευεργέτη, ως παράνομο το νομοθέτη, «ως κατάκριτον τον πάντων βασιλέα». Και δεν είναι μόνο οι Γραμματείς και Φαρισαίοι, είναι οι αρνητές αλλά και οι θρησκόληπτοι όλων των αιώνων που κατακρίνουν και δικάζουν όλους τους άλλους, αλλά οι ίδιοι δεν κουνούν το δάκτυλό τους να μπουν στη βασιλεία Του. Λόγω της σκληροκαρδίας και της οίησης αδυνατούν να αγαπήσουν τον Θεό και τον συνάνθρωπο και μένουν έξω «του νυμφώνος του Σωτήρος Χριστού».

(Πηγή: www.imaik.gr)